

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΜΟΝΤΟ ΣΚΑΛΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΗΣ ΧΗΡΑΣ

κυρία Κορέλλι ήταν στ' αλήθεια άπαρηγόρητη για τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της. "Ἐκλείσει τὸ σπῆτι της στυφούς ἔξους και τὰ παράθυρά της στὸν ἥλιο και θυβίστηκε στὸ πένθος της.

Οἱ φίλοι της προσπάθησαν νὰ της δώσουν θάρρος, νὰ τὴν κάνουν νὰ ξαναγαπήσῃ τὴ ζωὴ· ἦταν ἀκόμη νέα, δροσερή, μὲ μία ρομαντικὴ καρδιά μικροαστῆς, μὲ ὠμορφα μαύρα μάτια και πικὰ κατὰμυρα μαλλιά. Μὰ καθε συμβούλιό τους πῆγαινε χαμένη. "Ἡ κυρία Κορέλλι λάτρευε τὸν ἀνδρα της και δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ ξεχάσῃ

τὸν θάνατό του.

"Ἔνα πρόσωπο ὡστόσο, ἔνα μόνον, δὲν συγκατατίθηκε ἀπὸ τὸν πόνο και τὸ πένθος τῆς ἀπαρηγόρητης χήρας. Κι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο ἦταν ὁ Τορρεγκάτι, ὁ ἔμπειρος νοσοκόμος, ποὺ παραστάθηκε στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ἀνδρός της και ποὺ εἶχε μείνει ἀκόμη στὸ σπῆτι, γιὰ συντροφιά και γιὰ θούθεια. "Ὁ ἀνθρώπος, αὐτὸς δὲν ἦταν διόλου συμπαιθικός, μὰ ἦταν ἔμπιστος τοῦ κυρίου Κορέλλι κι' ἔτσι ἡ ὠμορφὴ χήρα δὲν θέλησε νὰ τὸν διώξῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπῆτι. Μὰ καθε μέρα, ὁ Τορρεγκάτι μάλωνε μὲ τοὺς ὑπηρετὲς, ἔκανε ἀνω-κάτω τὸ σπῆτι και μ' ἔνα θάρρος ποὺ τρώμαζε ὅλο τὸν κόσμο, προσπαθοῦσε νὰ θυγάλλῃ τὴν ὠμορφὴ χήρα ἀπὸ τὸ πένθος της.

"Ἐἶνε ἔγκλημα νὰ μαριναίτε ἔτσι τὰ νεῖτά σας, τῆς ἔλεγε. "Ἀνοίξτε τὰ παράθυρα νὰ μῆνι ὁ ἥλιος. Οἱ πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθαμένους κ' οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ζωντανούς, κυρία Κορέλλι.

"Ἡ χήρα, σκούπιζε τότε τὰ δάκρυά της τὸν κύτταξε μ' ἔνα σκετικὸ και παράξενο θλέμμα, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τὴν πιὸ ἀπόκρυφες σκέψεις του.

Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐξακουσθε πάνω της μὲν παράξενη ἐπιβολὴ κι' ὅτι εἶχε ριζώσει στὸ σπῆτι τῆς χήρας σὰν ἀφέντης. Κι' ἔκεινι, ἀντὶ νὰ παρασιτανεῖται γιὰ τὰ σκάνδαλά του και τὴς τολμῆρες συμβουλές του, κατανοῦσε νὰ λήπῃ τῆς ἦταν πολὺ συμπαιθικός αὐτὸς ὁ Τορρεγκάτι και πὼς τὸν κρατοῦσε κοντὰ της, γιὰ τὸν ἀγαποῦσε και τὸν ἐμπιστευόταν κι' ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας της.

Κι' ὅμως ὁ Τορρεγκάτι δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρά νὰ δημιουργῆ διαρκῶς ἱστορίες μὲ τοὺς ὑπηρετὲς και νὰ δειχνῇ περισσότερη ἀνάδεια "Ἐμπαινε παντοῦ, στὸ σαλόνι, στὸ «μπουντουέρ», στὴν κρεβάτοκάμαρα, ἐξαφνικά, δίχως νὰ τὸν ἔχη καλέσει κανεὶς και μὲ μὴ πρόφασι καταφέρνει πάντα ν' ἀποστομῶνῃ τὴν ὠμορφὴ χήρα.

Μία μέρα τέλος, ὀνοίξει τὰ παράθυρα τοῦ πένθιμου σπιτιοῦ, ἀφῆσε τὸν ἥλιο νὰ πλημμυρίσῃ μέσα στὰ δωμάτια κι' ἔπειτα πῆγε και θύρηκε τὴν κυρία Κορέλλι.

"Φάνει πειὰ αὐτὸ τὸ κλείσιμο, τῆς εἶπε. Εἶνε κοιρός πειὰ νὰ ξαναγυρίσετε στὴ ζωὴ. "Ἀφήστε πειὰ τὰ δάκρυα και τὸ πένθος. "Ἀρκετὰ κλάματε τὸν μακαρίτη. Πρέπει τώρα νὰ νοιαστῆτε και γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας. "Ἀλήθεια, δὲν μπορὸ και δὲν θέλω νὰ πιστέψω ὅσα λένε γιὰ ὅσα κρυφὰ, ἢ κακῆς γλώσσες: ὅτι εἴσατε δηλαδὴ φιλενάδα τοῦ κυρίου Τζιακομέτι, τοῦ φίλου τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ γόθηκε ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ἀρρώστησε ὁ κύριος Κορέλλι και ποὺ δὲν ξαναγάρηκε, παρά τὴ μέρα ποὺ ἔγινε ἡ κηδεῖα. "Ἐπειτα, ἔγινε πάλι ἀφαντος, χωρὶς λόγο... Γιατὶ νὰ πιστέψω σ' αὐτὲς τὶς διαδόσεις; "Μήπως εἴσατε δὲν εἴσατε ἐλευθερία νὰ διαλέξετε τὸν καινούργιο σύντροφο τῆς ζωῆς σας; "Μήπως, ἢ ἀσφάλεια ποὺ θὰ πάρετε ἀπὸ τὴν ἔταιρεία, δὲν θὰ ὄσα κἀνὸν οικονομικὰ ἀνεξάρτητη, πλουσία;

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαναν τὴν κυρία Κορέλλι νὰ χλωμάσῃ και νὰ γυρῇ στὴν πολυθρόνα της μοιλοπόθμη. "Ἐκεῖνος τότε, σήκωσε τοὺς ὄμους του ἀδιάφορα και θύρηκε ἀπὸ τὸ σαλόνι.

"Ἦστερ' ἀπὸ μιά ὥρα, ἢ ὦ.

μορφὴ χήρα, στολιωμένη μὲ πολυτελῆ κρέπια, πὸ κομπὴ και πὸ σαγηνευτικὴ ἀπὸ καθε ἄλλῃ φορά, θύρηκε γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τὸ σπῆτι της!...

"Ὅταν γύρισε, εἶχε νυχτώσει πειὰ. Μὰ δὲν ἦταν διόλου κουρασμένη. Τὶ περίεργο! "Ἦταν τώρα ἐδιάθετη και τὰ μάτια της ἔλαμπαν παράξενα, γεμάτα ἀπὸ μιά τρελλὴ ἀγάπη γιὰ τὴ ζωὴ.

Μόλις μπῆκε στὸ σαλόνι, κάλεσε τὸν Τορρεγκάτι και τὸν ἔδιωξε.

"Δὲν ὄσα χρειάζομαι πειὰ, ἀγαπητὴ Τορρεγκάτι... τοῦ εἶπε μ' ἔνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Εἴσατε καλὸς φίλος και γιὰ νὰ ὄσα εὐχαριστήσω, ὄσα παρακαλῶ νὰ δεχτῆτε αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο...

Καὶ τοῦ ἔδωσε δυὸ χιλιόφραγκα.

"Μήπως αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ κυρίου Τζιακομέτι; τῆς ῥώθησε μὲ εἰρωνικὴ φωνὴ ὁ Τορρεγκάτι.

"Ἡ ὠμορφὴ χήρα ἀνατρίχιασε. Μὰ συνῆλθε πάλι γρήγορα και τότε μὲ σοβαρὸ ὄφρος χτύπησε τὴν κουδοῦνι γιὰ νάρθη ἢ καμαριέρα της.

"Πηγαίνετε! φώναξε τοῦ Τορρεγκάτι.

"Ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν πόρτα, γύρισε και κάθισε σὲ μιά πολυθρόνα. "Ἐπειτα, ἔκανε νόημα στὴν ὠμορφὴ χήρα νὰ ἰσοχάσῃ.

"Μὴν ἐνοχλήτε ἀδικὰ τὴν καμαριέρα σας... τῆς εἶπε. Θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπῆτι σας, ὅταν τελειώσω τὴ δουλειά μου. Δὲν εἶμαι νοσοκόμος, κυρία Κορέλλι. "Ἐκανα τὸ νοσοκόμο γιὰ νὰ θύρηκαμὴ πάντα κοντὰ ποὺ μακαρίτη σύζυγό σας. Εἶμαι ἀπλόυστα ὁ ντέτεκτιὸ τῆς "Ασφαλιστικῆς Ἐταιρείας. Μάλιστα: Εἶμαι ἔνας ντέτεκτιὸ μεταφιερισμένος σὲ νοσοκόμο. "Ἀκοῦστε τώρα. "Θὰ ὄσα ἐξηγήσω ἀμέσως πὼς θύρηκαμὴ στὸ σπῆτι σας... "Ὁ κύριος Κορέλλι, μόλις ἔνοιασε πὼς δὲν ἦταν καλὰ, ἐδοπιόρησε ἀμέσως τὴν "Ασφαλιστικὴν Ἐταιρεία, ὅπως ἦταν ὑποχρεωμένος ἀπὸ τοὺς ὄρους τοῦ συμβολαίου. Περιττὸν νὰ ὄσα πῶ ὅτι δὲν ὑπομαζάταν κανεὶς γιὰ τὴν ἀρρώστια του. Μὰ ἢ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς του ἦταν μεγάλῃ και σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἡ Ἐταιρεία θέλει νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ πελάτης τῆς πῆγε στὸν ἄλλο κόσμο ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. "Ἡ Ἐταιρεία λοιπὸν μού ἀνέθεσε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. "Ἐγὼ ὄμως εἶχα ἔνα σαρὸ ἄλλες δουλειές κι' ἔτσι ἦρθα δῶ πέρα στὸ σπῆτι σας ὡς νοσοκόμος. Λιγακὶ ἀργά. Σήμερα ὡστόσο μπορὸ νὰ ὄσα πῶ ὅτι εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις μου.

Κάτασπρη σὰν τὸ σάβανο, ἡ κυρία Κορέλλι, τὸν ἔκουγε μὲ γουρλωμένα μάτια και μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα.

"Ὁ κύριος Κορέλλι, ἀδιάφορος, σηκώθηκε και τῆς ἔδωσε ἔνα ποτήρι νερό.

"Λοιπὸν: τῆς εἶπε. Θέλετε ἀκόμα νὰ μὲ διώξετε;

"Τὶ θῆρατε; ψιθύρισε μὲ μισόσθησι φωνὴ ἡ κυρία Κορέλλι.

"Ὅτι μού χρειάζοταν! τῆς ἀπάντησε κείνος μ' ἔνα σαρκαστικὸ χαμόγελο. Μόλις σήμερα κατὰφερα νὰ ὄσα δῶξω ἀπὸ τὸ σπῆτι γιὰ λίγες ὄρες και νὰ φάξω στὴν κρεβάτοκάμαρα σας, ἀνενοχλητός. Πισῶ λοιπὸν ἀπὸ τὸν πίνακα μιάς «Ματόνας» τοῦ Ραραφῆλ θῆρακα μερικὰ γράμματα, ποὺ δὲν εἶνε μονάχα ἔρωτικὰ. Εἶνε διάφορα παράξενα γράμματα ἀπὸ τὸν κύριο Τζιακομέτι...

"Ἐ, κ' ὄστερα; Τὶ μ' αὐτὸ; ἔκανε ἡ κυρία Κορέλλι.

"Ὁ, τίποτε, ἀπολύτως τίποτε... σάρκασε πάλι ὁ Τορρεγκάτι. Μονάχα ποὺ τὰ γράμματα αὐτὰ ἔχουν μερικῆς φράσεις κάπως ὑποπτες. "Ὁ κύριος Τζιακομέτι ὄσα ζητᾷ μ' ἔνα πολὺ περίεργο τρόπο πληροφορίες γιὰ τὴν ὕγειά τοῦ κυρίου Κορέλλι. "Ἐπειτα, μὲ τὸν ἴσιο περίεργο τρόπο ὄσα δίνει θῶρος και τέλος σ' ἔνα γράμμα του ὄσα συμβουλεύει νὰ «διπλασιάσετε τὴ δόσι», γιὰ νὰ τελειώσουν μιά ὥρα ἀρχήτερα τὰ θάνατά σας. Αὐτὸ ἦταν σωστὴ τρέλλα, ἀγαπητὴ κυρία, ὅπως εἶνε τρέλλα νὰ φυλάτῃ κανεὶς τέτοια γράμματα...

"Μὰ ξεχνᾷτε ὅτι ὁ κύριος Τζιακομέτι εἶνε γιατρός; ἀπόρησε ἡ κυρία Κορέλλι.

"Δὲν τὸ ξεχνᾷ!... ἔκανε ὁ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 853)

Παραστάθηκε στὶς τελευταῖες τὸν στιγμὲς...

—Και τώρα, ἔμπροσθ' ἰ... "Ἄς μὴν ἀρῶμε! !...

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 811)

χε γλυστρήσει εάν έρπετο κι' είχε μπή στο χάλ άπαράτητος. Κι' όταν ή οικοδόσπινα άμπαρώσε την πόρτα της για περισσότερη ασφάλεια, χωρίς να φανταστή την τραγική αλήθεια, είχε κλείσει μέσα στο σπίτι της τόν τρομερό φωνιά, έναν άθλιο έγκληματία όπλιόμένο μ' ένα ξυράφι, έτοιμο να εκδικηθή ή νέα που τόν κατέδωσε... Τό βρωμερό αυτό έρπετο, είχε κρυφθή πίσω από μερικά έπιανώφωρα που κρεμόντουσαν σ' ένα μικρό διάδρομο, δίπλα στη σκάλα. 'Ο άθλιος λούαριε ν' άνοιξη ό ίδιος την πόρτα, ή στιγμή που ή νέα θα έπέστρεφε και να την σκοτώση. 'Ετσι, όταν θα έλειπε από ή μέση ή μόνη αυτή μάρτυς, ό Σκόττι, ό συννεόχος τού, θα γλύτωνε πιο εύκολα από τις έπίμονες καταδίωξεις ή άστυνομίας...

'Η μίς Λούκ πήρε ένα βιβλίο και κάθισε σ' μία μεγάλη πολυθρόνα κοντά στο άναμμένο τζάκι. Σέ έ λίγο, ή ύπνέτρια ή 'Ελση μπήκε στο δωμάτιο.

—Δέν πιστεύω να θηλήσετε τίποτε, μίς, είπε, γιατί, έφθσον δέν πρόκειται να φύγω άκόμα, θα έπαφελήθω ής ευκαιρίας για να έτοιμάσω ή πουτίγκα κι' έπειδή τά χέρια μου θα είναι πασιμένα, δέν θα μπορέσω να έρθω άν τυχόν με φωνάζετε.

—Καλά, 'Ελση, πήγαινε, δέν θα χρειασθώ τίποτε.

Δέν είχαν περάσει πέντε λεπτά, κι' ή 'Ελση, ή όποια είχε πη ψέμματα, έτοιμη, ντυμένη, άνοιξε σιγά την εξώπορτα και πατώντας στις μύτες τών ποδιών έσφυε από τό σπύτι. Είχε δώσει ραντεβού με τόν καλό ής και δέν έννοούσε να τόν κάνει να περιμένει. Είχε κανονίσει έτσι τά πράγματα, ώστε ή κυρία ής να τήν νομίζε άπασολημένη στην κουζίνα...

Πέρασε λίγη ώρα κι' ή μίς Λούκ σηκώθηκε για να πάη στην κρεβάτοκάμαρά ής. 'Ερριξε μία γρήγορη ματιά στο χάλ και ήσυχη, με ή σκέψη πώς ή 'Ελση βρισκόταν στην κουζίνα ξεθαφρμένη από τά λόγια τού άστυνομικού, άρχισε ν' άναβαίη τη σκάλα. Κιτάζε βαρρατά, τά πανωφόρια που ήσαν κρεμασμένα εκεί κοντά, και γέλασε μόνη ής, με ή σκέψη πώς πιθανόν κάποιος κακοποιός μπορούσε νάνα κρυμμένος κάτω από κάποιο πανωφόρι, τό όποιο τής φάνηκε περιεργά εξογκωμένο. Είχε φθάσει σχεδόν στον άπάνω όροφο, όταν τό ταπέτο της σκάλας έξφυγε κάτω από τό πόδι ής και παρ' όλίγο θα έπεφτε, άν δέν κρατιόταν από τά κάγκελλα ής σκάλας. 'Αντέληφθη πώς ή 'Ελση, όταν καθαίριε ή σκάλα είχε ξεχάσει να τοποθετήση στη θέσι ής μία από τις μπρούντζινες βέργες.

—'Ελση! 'Ελση! φώναξε ή μίς Λούκ, μα δέν έλασε άπάντησι.

Θυμήθηκε πώς ή ύπνέτρια έτοιμάζε ή πουτίγκα κι' έτσι δέν επέμεινε περισσότερο.

—Όταν έφθανε κανείς στον άπάνω όροφο, βρισκόταν σ' ένα πλατό διάδρομο. 'Από ή μία πλευρά ύπνρχε τό δωμάτιο τών ξένων, τό λουτρό και τό δωμάτιο ής 'Ελσης.

'Απέναντι ήσαν ή κρεβάτοκάμαρες ής μίς Λούκ και ής Φαίη. 'Η μίς Λούκ έθαψε όλα τά φώτα. Δέν ής άρεσε να μένι μόνη ής στα σκοτεινά.

Ξαφνικά, άπάνω στην τουαλέττα ής κάμαρας ής, είδε την τσάντα ής 'Ελσης. Περιεργη ήν άνοιξε και βρήκε μέσα διάφορα μικροπράγματα ής Φαίη, κλεμμένα προφανώς.

'Η άναίεδια ής ύπνέτριας ής την έκανε έξω φρενών κι' άποείσισε να ής κάνει άσπύρες παρατηρήσεις. Άοησε την τσάντα, έκε' από ή ή βρήκε, και κατέθηκε κάτω. Όταν έφθασε στο χάλ, παρατήρησε μ' άπορία πώς ό σύρτης ήταν βγαλμένος από την πόρτα, ενώ ή ίδια τόν είχε θάλει 'ταν έφυγε ή Φαίη με τόν άστυνομικό. 'Ανήσυχη μπήκε στην κουζίνα. Μα ή 'Ελση δέν ήταν εκεί, ούτε κανένα άλλο δωμάτιο. Τότε ή μίς Λούκ σιτέληφθη πώς βρισκόταν όλομόναχη στο σπίτι. 'Η 'Ελση την είχε κοροιδίσει κι' είχε φύγει!

Βράζοντας από θυμό, ή μίς Λούκ ξαναένεθε στην κάμαρά ής προσέχοντας να μη γλυστρήσει στο δωδεκάτο σκαλοπάτι. Τρέμοντας από τό φόβο ής μοναξιάς ής, άρχισε να κυττάζη κάτω από τά κρεβάτια και τούς καναπέδες, μέσα στις ντουλάπες και πίσω από τις κουρτίνες. Όταν βεβαίωθηκε πώς κανείς δέν ήταν κρυμμένος πουθενά, κλείδωσε την πόρτα ής κάμαρας ής, πήγε στο παράθυρο και κύταζε έξω.

—Όστόσο τραθήχηκε άπότομα άπ' τό παράθυρο, γιατί ής φάνηκε πώς άκουσε βήματα. Παγομένη από φρίκη άφοκράστηκε, με τίποτε δέν άκουγόταν πεινά. 'Ισως, σκέφθηκε, θα έτριξε κανένα έπιπλο. Κιτάζε την ώρα κι' είδε πώς ήταν πέντε και έλκοι πέντε. 'Όπου νάταν θα έπέστρεφε ή Φαίη... Ξαφνικά, έφερε άπότομα τά χέρια στην καρδιά ής. Αυτή ή φορά δέν είχε κάνει λάθος. Είχε άκούσει βήματα στην κάμαρα ής Φαίη. 'Ισως, σκέφθηκε, ή 'Ελση θυμήθηκε την τσάντα ής και γύρισε για να την πάρη.

—'Ελα λοιπόν, φώναζε θυμωμένη, γιατί κρύβεσαι; Ξέρω πώς είσαι μέσα!

Μά δέν έλασε καμμιά άπάντησι.

'Ετοιμαζόταν να μιλήση πάλι, όταν άπό μακριά άκούστηκε ό ήχος ενός αυτοκινητού κι' άμέσως σχεδόν ή έβθυση φωνή ής Φαίη. Προφανώς, αυτός που βρισκόταν στο δίπλανο δωμάτιο είχε άκούσει κι' αυτός, γιατί ή μίς Λούκ άκουσε ελαφρά γρήγορα βήματα στον διάδρομο κι' έπειτα στις σκάλες.

—'Η 'Ελση θα κατέθηκε, σκέφθηκε, για ν' άνοιξη την πόρτα. Τί ποηρό κορίτσι, Θεέ μου, μα θα ή διορθώσω έγω, την ψεύτρα!...

'Η μίς Λούκ βγήκε στο διάδρομο. Παραξενεύτηκε, γιατί τό φως ήταν σθημένο.

—Θέέ μου, τί κουτό πλάσμα αυτή ή 'Ελση! μουμουούρισε. Προσεκτικά, στα σκοτεινά, ή μίς Λούκ άρχισε να κατεβαίη τις σκάλες. 'Αλλά και κάτω στο χάλ δέν ύπνρχε φως.

—Όστόσο, μέσα στο σούρουπο διέκρινε μία σκία, μία λεπτή σιλουέττα, σιμαμαζωμένη πίσω από την πόρτα ής εισόδου. Συγχρόνως με φρίκη είδε στο χέρι τού άγνωστου ή λάμψη ενός φανακιού... Τώρα τά καταλάβαινε όλα!.. 'Ενοιωσε τά γονάτα ής να λυγίζουν... Θέλησε να φωνάζη, να ειδοποιή ή Φαίη, ής όποιας ή φωνή άκούγονταν άπ' έξω, καθώς έλεγε:

...Σας ευχαριστώ, κ. άστυνόμω. Μήν κάνετε τόν κόπο. 'Η θεία μου με περιμένει...

Τήν ίδια στιγμή άκούστηκε τό κουδούνι, και συγχρόνως ή μίς Λούκ είδε τόν άγνωστο που έτοιμαζόταν ν' άνοιξη. 'Η φωνή γυναικά προσπάθησε πάλι να φωνάζη: «Φαίη, ήν μπής μέσα, φύγε!..» Μα μονάχα μία πνιχτή φωνή βγήκε από τό χέλι ής. 'Ο έγκληματίας όμοις τήν άκουσε, γύρισε, την είδε κι' άρμησε για να χτύπηση πρώτα εκείνη...

'Η μίς Λούκ θέλησε να κρυφθή, να φύγη μπροστά στο φοβερό όπλο με τό όποιο ό άγνωστος την άπειλούσε, αλλά την ίδια στιγμή τό πόδι ής γλύστρησε άπάνω στο σκαλοπάτι, ό-ποιο τό ταπέτο δέν ήταν στερεωμένο και με μία φωνή φρίκης, κύλισε κάτω όλες τις σκάλες.

Με την άναπολή κομμένη, περιεμε τό χτύπημα τού φωνιά... 'Αλλά τό χτύπημα δέν έρχοταν.

Τότε, κύταζε όλόγυρα ής κι' άντελήφθη πώς με τόν δγκο τού σώματός ής είχε παρασύρει στο πέσιμό ής τόν κακοποιό. Τό ξυράφι είχε εσφυί από τό χέρι τού, κι' ό ίδιος κοιτόταν από κάτω ής, άναίσθητος, σαν ένας παντικός που τόν πατάει τό πόδι κανενός έλέφαντος. Τήν ίδια στιγμή, έπειδή δέν ής άνοιγαν, ή Φαίη ένοιωσε την πόρτα με τό κλειδί που κρατούσε άπάνω ής και μπήκε στο χάλ. Παραξενεμένη για τό άσυνήθιστο σκατάδι, έστρωσε τό κομμάτι π' ηλεκτρικού και αστασίμενη στάθηκε και κύταζε τό άλλόκο σύμπλεγμα Συγχρόνως άκουσε ή θεία ής, ή όποια έλεγε πέρησαν και θριαμβευτικά:

—Γρήγορα, Φαίη! Φέρε ένα χουινί να τόν δέσουμε. 'Επιασα τόν φωνιά και πρέπει να ειδοποιήσουμε την άστυνομία!

Πράγματι, έπειτα από λίγη ώρα, ή δυό γυναικές παρέδιδαν τόν τρομερό κακούργο στους άστυνομικούς που τούς είχαν καλέσει με τό τηλέφωνο.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΗΣ ΧΗΡΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 842)

Τζιακομέττι. Ξέρω έπίσης ότι αυτός όμοις τά φάρμακα που δινάτε στον άνδρα σας. 'Ε, λοιπόν, σ' ό κομοδίνο τού μακαρίτη, βρήκα δυό άδεια πιασμένα μουκαλάκια που είχαν φάρμακα. Φυσικά τά έστελα άμέσως στην άνάουσι. Και ζέρετε τώρα τί άνεκάλυμα; 'Ότι τό ένα από αυτά είχε μέσα ένα δρακόντιο δηλητήριο. 'Ανεκάλυμα έπίσης ότι σας τά είχε στείλει αυτά ό κύριος Τζιακομέττι... Καταλαβαίνετε λοιπόν! 'Ο κύριος Κορέλλι δολοφονήθηκε σιγά-σιγά, από σας, κυρία μου!... 'Ο γιατρός Τζιακομέττι είνε ό συννεόχος σας. Και τώρα, έμπρός. 'Ας μην άργούμε, γιατί ό καλός αυτός γιατρός μάς περιμένει στην άστυνομία, με δυό ώραία άτσάλινα βραχιόλια στα χέρια...

Κι' ό ντέτεκτιβ ής 'Ασφαλιτικής 'Εταιρείας σηκώθηκε για να άδηγήση στην 'Ασφάλεια και την έγκληματική κυρία Κορέλλι, που είχε δηλητηριάσει τόν άνδρα ής, για να πάρη την ασφάλεια ής ζωής του και να παντρευτή τόν ύποπτο γιατρό Τζιακομέττι.

ENTMONTO ΣΚΑΛΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 824)

ρα. 'Εγώ δέν είχα παρά να προσθέσω με τόσούλο μου, μέσα στο ταξί, τό «έπι άντι κ α τ α θ ο λ η η» και τό «ά ξ ι α δ ο λ λ α ρ ι α ι...»!

Τό «κόλπο» μου είχε πετύχει. Μόλις έφθασα στη Βιέννη, πούλησα τό «μπρασέλ» σ' έναν 'Εβραίο κλεπταπόδούγο τού ύποκόσμου αντί 4 χιλιάδων δολαρίων κι' άρχισα να ζω στην Αύστριακή πρωτεύουσα ως πριγκίπισσα Ειρήνη Καρκάβ, με τό ήπιε επιτυχία, ώστε δέν άργησα να έρω έναν θαυόπλουτο θαυμαστή, τόν θαρώνο 'Οππεγαζιμ, ό όποιος μ' έγκατέστησε σ' ένα από τά μεγαλύτερα μέγαρα ής Βιέννης.

Μ' αυτή λοιπόν την έπιδέξια κλοπή, έκανα τό πρώτο μεγάλο όλημα ής τυχοδιωκτικής ζωής μου.

Σήμερα όμως, ή έπικίνδυνη αυτή άπατεών θρίσεται στις γυναικείες φυλακές τού Βερολίνου.

ΓΙΑΝ ΝΤΡΑΓΚΟΜΠ